

Bol istý bohatý človek. Obliekal sa do purpuru a kmentu a deň čo deň
prepychovo hodoval. Pri jeho bráne líhal akýsi žobrák menom
Lazár... (Lk 16, 19 - 20)

(Peter Tirpák) Raz sa pýtali známeho spisovateľa, čo ho pri tvorbe najviac inšpiruje.
Odpovedal: „Moja predstavivosť.“ Zaujímavé. Ak by ju nemal, ťažko by vedel tvoriť diela,
ktoré čitateľ s radosťou berie do rúk.

Ježiš hovorí svoje podobnenstvo tak autenticky, že i nás to pobáda k živému sprítomneniu
deja. Boháč a Lazár. Každý predstavuje iný charakter. Najprv je boháč v pozemskom raji
a Lazár v pozemskom pekle. Potom je to naopak. Evanjelium nespomína, že by bol boháč
zatratený preto, že kradol, podvádzal, ale preto, že vedel byť bohatý vedľa chudobného bez
toho, aby sa nad tým pozastavil. Bol bohatý sám pre seba. Tento stav netrval dlho. Umiera
boháč i Lazár. Smrť je rovnaká, ale dôsledky života sú rozdielne. Boháč prosí Abraháma a
Lazára aspoň o kvapku vody. Jeho bohatstvo sa mení na chudobu. Potom má inú prosbu -
aby Lazár napomenul jeho bratov. Nato Abrahám odpovedá: „Ak nepočúvajú Mojžiša a
prorokov, neuveria, ani keby niekto vstal z mŕtvych.“

Skúsme si predstaviť, že by Boh splnil jeho prosbu. Keby ho Boh pred týmto stavom varoval
skôr, zmenil by sa tento muž (boháč)? Asi ťažko. Problém totiž nie je v boháčovej
nevedomosti, ale v jeho srdci. Dobre vedel, že Boh je. Vedel, že mzdou hriechu je smrť.
Poznal Písmo. Preto nazýva Abraháma otcom. No okolnosti mu zatemňovali myseľ a srdce.
Chráňme sa toho, aby nás naše postavenie vzdialilo od Boha, ktorý je darcom pravej
spokojnosti.

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)